

Arrest

nr. 277 101 van 6 september 2022
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2022 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten <1>, naam : F. (...) voornaam : A.(...)”

geboortedatum : (...).1982
geboorteplaats : Lezhe
nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2> ,3 tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 21/03/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/01/2020 en 08/03/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel .

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183). 2. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië, alwaar zij werd geboren op 19 april 1982 te Lezhe, doch hij diende zijn land van herkomst te ontvluchten. De verzoekende partij diende Albanië noodgedwongen te verlaten op 9 januari 2020. Hij reisde verder naar België toe, alwaar zij op 24 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terug keer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied; ".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt testellen dat verzoeker dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing. Er blijkt evenwel immers dat, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, door de gemachtigde werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de heer F.. De verzoekende partij diende op 30 juli 2021 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voegt het standaard medisch getuigschrift toe bij dit schrijven, voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer F.. De aanvraag wordt ingediend op grond van zijn ziekte. Dit attest werd opgesteld door Dr. Bernadette Ibrahim op 29 juli 2021. De ernst van de aandoening van de heer F. blijkt uit de voorgebrachte medische attesten. Deze laten zowel een fysieke als psychische kwetsbaarheid zien in hoofd van verzoeker. Verzoeker heeft onder meer te kampen met geheugenverlies en werd tevens gediagnosticeerd met de gastro-oesofageale refluxziekte, afgekort als GORD. Dit een aandoening waarbij de zure maaginhoud terugvloeit in de slokdarm. De kwetsbaarheid van verzoeker is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat hij kan stabiliseren. Verzoeker dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om zijn situatie in te hand te houden. Deze opvolging is noodzakelijk om de situatie van verzoeker niet te laten escaleren (zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift). Een totale prognose over een duurtijd van de behandeling kan thans nog niet worden gemaakt. Op 24 augustus 2021 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet evenwel afgewezen als onontvankelijk. Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 1° Vreemdelingenwet. Derhalve blijkt dat geen enkel inhoudelijk • onderzoek werd verricht naar de ingeroepen (en derhalve gekende) gezondheidstoestand van de heer F. De ernst van de ziekte van verzoeker bleek dan ook uit de bijgebrachte attesten en verantwoord zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, terwijl de verzoekende partij door de bestreden beslissing het bevel opgelegd aan verzoeker om het grondgebied te verlaten waardoor zijn medische opvolging wordt doorbroken. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet nochtans dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Er blijkt dan ook niet dat, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, door de gemachtigde

werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de heer F.. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geeneenkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie (in het bijzonder zijn gezondheidssituatie) werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel). Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat demotivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. Demotivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.4. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt en dit zou blijken uit het administratief dossier. Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande "de rol van het administratief dossier" dat "sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat "bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut). "Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld -, "[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131). Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen", RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend -bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt -, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnaemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nate gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een

kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Albanië werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 52/3, §1 *juncto* artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gesteld dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat aan de verzoekende partij een termijn van 6 dagen wordt gegeven om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hiermee is de verwerende partij tegemoetgekomen aan de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom deze motieven niet volstaan om zich erop te verdedigen. Uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht volstaan in dit verband niet. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet. In zoverre de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in feite een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel verplicht deze bepaling de verwerende partij om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier een evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 27 april 2022 waarin wordt ingegaan op de specifieke elementen van het dossier met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Kernbetoog van de verzoekende partij is dat zij meent dat niet afdoende werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand.

In genoemde evaluatienota wordt over de gezondheidstoestand uitdrukkelijk het volgende uiteengezet:

“Gezondheidstoestand: In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 25.04.2022 overgemaakt aan de Cel opvolging Internationale bescherming, attesteert zij dat er op basis van de haar op 06.04.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook dit genoemde advies van de arts-adviseur van 25 april 2022 bevindt zich in het administratief dossier. Hierin wordt onder meer gemotiveerd:

“Op basis van de medische informatie die u mij verstrekt hebt d.d. 06.04.2022, kan ik u de volgende inlichtingen verstrekken:

- 1. Er is geen tegenindicatie tot reizen*
- 2. Betrokkene kan verblijven in een gesloten centrum*
- 3. De behandeling is beschikbaar*

(...)

Bespreking van het dossier:

Aangeleverde attesten:

- *SMG d.d. ? van Dr. I. (...), huisarts met de volgende informaie:*
 - o *Gekend met depressie en PTSD, pathologische rouw omwille van miskraam onder Duloxetine en Diazepam*
- *Neurologisch attest (niet leesbaar) wegens hoofdpijn*

Bespreking:

Het betreft een dame van actueel bijna 54 jaar afkomstig uit Albanië die lijdt aan een PTSD en depressie. Zij consulteerde neurologie in de voorgeschiedenis (2020) wegens hoofdpijn. Specifieke specialistische opvolging in het kader van deze aandoeningen is niet bewezen

Wij weerhouden als medicatie Duloxetine en Diazepam

Capaciteit tot reizen en verblijf in gesloten centrum:

Er is geen tegenindicatie voor verblijf in een gesloten centrum evenmin om een reis te ondernemen

Beschikbaarheid van de medicatie:

(...)

Besluit: de medicatie is beschikbaar”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand, nu hiernaar een onderzoek werd gevoerd in het kader van een aan de beslissing voorafgaande evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij vervolgens in dit advies verwezen wordt naar het advies van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Beide stukken zitten in het administratief dossier. Uit het advies blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde medische stukken heeft beoordeeld, waarna zij concludeerde dat er geen tegenindicatie is voor reizen en dat de noodzakelijke medicatie beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij gaat voorbij aan deze concrete beoordeling en laat na de bevindingen te betwisten, laat staan te weerleggen. Zij toont evenmin aan met welke medische elementen geen rekening zou gehouden zijn. Zij beperkt zich tot een vaag en theoretisch betoog en de stelling dat haar medische toestand inhoudelijk niet werd beoordeeld gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 30 juli 2021 op grond van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (omdat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij met haar partner daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef). Het advies van de arts-adviseur dat aan de bestreden beslissing voorafging spreekt dit tegen en toont aan dat wel degelijk een inhoudelijke beoordeling van de aandoening en de noodzakelijke medische zorgen de bestreden beslissing voorafging. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. zij kan verder niet ernstig voorhouden dat zij niet in staat werd gesteld te begrijpen op welke manier specifiek met de gezondheidstoestand rekening werd gehouden. De Raad kan nog toevoegen dat niets de verzoekende partij belet om een nieuwe aanvraag

op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, als zij meent te voldoen aan de ontvankelijkheids- en gegrondheidsvoorwaarden voor een verblijf om medische redenen.

De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing ook niet kennelijk onredelijk. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze dit wel zouden zijn. Deze motieven blijven dan ook overeind, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze rekening zou gehouden hebben met de specifieke situatie, meer bepaald met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM al op ontvankelijke wijze zou aanvoeren – zij beperkt zich immers tot een loutere vermelding van deze bepaling in de hoofding van haar middel, hetgeen niet voldoet aan de vereisten voor het aanvoeren van een ontvankelijk middel – merkt de Raad op dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en de bestreden beslissing dus niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van haar partner gescheiden wordt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat in het kader van de herhaalde verzoeken om internationale bescherming reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit deze procedures blijkt dat er geen reden was om aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verzoekende partij legt geen nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU